

for vårt land til å delta aktivt i det gjen-
sidig forpliktende samarbeid mellom sta-
tene“.

Den påtenkte avtale om en felles nordisk klageinstans i patentsaker er av en helt annen begrenset karakter enn fellesmarkedsavtalen (Romatraktaten). Det gjelder her et samarbeide på et klart avgrenset og sterkt faglig betont sakområde. Norske statsorganer (Patentstyret) vil fortsatt utøve sin myndighet som nå, men avgjørelsene vil kunne overprøves av den nordiske 3. instans. Dennes prøvning av sakene vil skje ved anvendelse av *norsk* lov. Går avgjørelsen ut på meddelelse av patent, vil patentets gyldighet senere kunne prøves av de vanlige *norske* domstoler på samme måte som når det gjelder det norske Patentstyrets meddelelse av patent i dag. Går avgjørelsen ut på nektelse av patent, er den dog endelig og kan ikke innbringes for domstolene til overprøvelse. Tilsvarende begrensning gjelder for øvrig overfor det norske Patentstyrets nektelsesavgjørelser i dag. I instansen vil norske embetsmenn delta på like fot med og i samme antall som kollegaer fra de andre land. Avtalen er oppsigelig.

Det må antas at avtalen ikke vil krenke grunnlovens bestemmelser. Den vil dog ikke kunne inngås uten Stortingets samtykke, og den eneste tvil som melder seg i forhold til grunnloven er om saken i Stortinget skal behandles etter reglene i § 93 eller etter den vanlige regel i § 26, 2. ledd, om samtykke til inngåelse av traktater som er av særlig viktighet eller som krever lovendring. Dette er et spørsmål som Stortinget i sin tid selv vil måtte avgjøre. Innen komitéen er det

så sterk tvil om spørsmålet at den, i hvert fall på det nærværende tidspunkt, ikke er beredt til å gi uttrykk for en enstemmig oppfatning. Tvilen gjelder spesielt forholdet til to av de vilkår gr. 1. § 93 opererer med. Paragrafen taler om „en international Sammenslutning som Norge er tilsluttet eller slutter sig til“. Det kan anføres flere argumenter for den oppfatning at den påtenkte patentklageinstans ikke kan anses som en sammenslutning i den forstand som § 93 bruker uttrykket. Bl. a. vil instansen, som nevnt, i sin prøvelse av sakene anvende norsk lov. Virksomheten til de internasjonale sammenslutninger det i nevnte grunnlovsbestemmelse antagelig siktes til, karakteriseres vel i alminnelighet bl. a. nettopp ved at de anvender sine egne regler som den enkelte stat ikke har herredømme over. Det annet punkt tvilen spesielt gjelder, er innholdet av uttrykket „Beføielser der efter denne Grundlov ellers tilligge Statens Myndigheder“. Det er mulig at uttrykket må anses bare å sikte til slike beføyelser som etter forfatningen er lagt til et bestemt statsorgan, f. eks. Kongen, og som derfor ikke uten å krenke grunnloven kan fratras det. Den myndighet det i den foreliggende sak er tale om, nemlig myndighet til å meddele eller avslå patenter, er ikke etter forfatningen bundet til noe spesielt statsorgan, og skulle da, i tilfelle nevnte tolkning er riktig, falle utenfor § 93.

Som nevnt gjelder altså tvilen kun hvorvidt samtykket til avtalen i Stortinget vil kreve det flertall gr. 1. § 93 krever. Inngåelsen av avtalen reiser for øvrig så vidt ses ingen forfatningsrettslige problemer.